

İSMAİL GÜZELSOY

Gölge

roman

“Bir gün, hoca efendi bir kitapta ‘Maymun fuhşa âlet olur,
diye bir bend okumuş, asabiyetinden ateş kesilmişti; hemen
arkasına binlerce insan toplayarak Azapkapısı çarşısına git-
miş, maymuncu dükkânlarını basmış, ne kadar maymun
varsa yakalatıp biçare hayvanları oradaki ağaçlara astırarak
idam ettirmişti.”

Reşad Ekrem Koçu

“Çek pençeni yüreğimden, gelme artık buralara!
O an kuzgun dile geldi, cevap verdi, ‘Asla!’ dedi.”
Edgar Allan Poe

Giriş

Işık ve zar bahçesinde bir rüya ile başlarım.

Işık ile zar bahçesi arasında bir rüyaya girdin, daha önce hiç görmediğim bir saz çaldın, sonra da dedin ki: “Herkesin gizli bir şarkısı vardır, ömrünce içinde taşır, bazen öyle derine gömer ki zamanla kendi de unuttur onu. Ta ki aynı şarkıyla sarhoş olan biriyle rastlaşana kadar. Biz aynı şarkıyla kederlenmiş, ağlamışız bir zaman.”

Sana o yüzden inandım. Biliyorum, başka bir zamanda söylenmiş –söylenecek ya da söylenmekte olan– şarkıyla, birbirini tanımadan birlikte dans eden insanlarız.

Yüzünü göremiyorum, gözlerim gözlerine değmeden konuşuyorum, bunu hiç sevmiyorum ama buraya kadar ulaştığına göre iyi biri olmalısın. Neden seninle hikâyemi paylaşmam gerektiğini bilmiyorum ama istediğini yapacak, hatırlayabildiğim her şeyi anlatacağım şimdi.

Baştan seni uyarmalıyım. Pek neşeli şeyler duyamayacaksın. Zaten benim sefil hâlime kısılp kalan birinden öyle bir beklentin olmasa gerek. Yine de hikâyemde emsalsiz bir aşk, dünyaya yakışmayacak kadar güzel arkadaşlıklar, cinayetler, yetimlikler, saflıklar ve kirlenmeler var. Gölgeler geçer arada bir. Onlara da dikkat etmelisin. Yer ile sema arasında kayıp geçen bir yıldızın şavkı gibi

gölgeler çakar geçer. Havada döne döne pencüdüde karar kılan bir çift zar gibi gölgeler... Anlamak için acele etme. Bazı şeyleri anlamadan da severiz ya. İnsanları mesela... Aşk başka ne ki?

Aziz arkadaşım Leylifer'le bir zamanlar İstanbul semalarında yürüdük. Bizi uzaktan gösterir, gülümser, yanımıza gelip bize dokunurlardı. Gerçek olduğumuza, etten kemikten olduğumuza inanmak isterlerdi. Çok sevildik o günlerde. Şaşkın şaşkın yüzümüze bakardı ihtiyarlar. Gençler gülerken el sallardı. Kadınlar göz süzer, satıcılar ne kadar ısrar etsek de şamkâri kurabiyeye ya da bicibiciye, hatta senbûseye para almazdı. Biz bu efsane şehrin üzerinde, bir yıldız bahçesinde yürümüştük çünkü. Kimse unutmadı bunu. Gök ile yerin ortasında durduk ve umutlu, ışıklı bir şey fısıldadık. Evet, bir şey söyledik onlara. Çok önemli bir şey. Ne dediğimizi bilmiyorum ama onlara umut veren bir sözümüz oldu galiba. Ya da o söz bizdik zaten. Gazeteler, mecmualar, kitaplar yazdı bizi ama hepsi görüneni anlattı. Ben sana yaşadığımızı anlatacağım. Çünkü hatıralarının nereye gittiğini çok iyi biliyorum aziz konuğum.

Hatıralar onları hatırlayanlardan kurtulur, yıldızların içinde kıpıraştığı o çividi derinliğin dibinde saklanırlar. Orada seni umarlar, beklerler. Bir gün uykuya dalmak üzereyken onları davet etmeni arzularlar. Hasretle yanan bir âşğın dudakları gibi seni sayıklarlar. Yeniden can bulabilmek için... Hatıralar bizim metruk menzilizdir. Hepimiz nihayetinde bir hatıradan ibaretiz. Geri kalan her şey toprak ile sema arasında kayıp.

Ben semada çok gezdim, her hatıranın yerini elimle koymuşçasına bilirim. Onun için anlatacaklarıma güven.

Işık ve pencüdü bahçesi arasında bir rüyaya girdin. Safalar getirdin. Seni tanımıyorum ama iyi biri olduğunu biliyorum. Umarım öylesindir. Çok incinirim yoksa. Çünkü ben yaralı bir uykudan geri kalan son parçayım.

Hikâyem, ah, benim zavallı hikâyem...

Pencüdü bahçesi

İstanbul semalarında yürümemizin çok öncesidir.

Surdibi'nde bostanların kenarında, bir vadinin ağzında, tek göz bir kulübede, yan yana bağlanmış üç halatın üzerinde büyüdüm. Bahar ve yaz aylarında bahçedeki iki direğin arasına gerilen halat, kışları kulübemizin iki duvarına, yerden üç karış yukarıya, iri kancalarla tutturulurdu. Yabani bir varlıktım. Vadinin gerisinde küçük bir parçası görünen kale burcu hayatın sonunu mimler sanırdım. Oradan ötede bir yer olabileceği aklıma bile gelmemişti. Biraz büyüyünce o burcun ötesinin Paris olduğuna inandım.

Hiçbir zaman Kahkah'a, neden bir ipin üzerinde yaşamak zorunda olduğumu sormamıştım çünkü kendimi ilk fark edişim orada başlamıştı. Bütün insanların ip üzerinde büyüyüp olgunlaşması gerektiğine inanıyordum. Galiba... Çok emin değilim, üzerinde sürekli toz biriken bir sayfada giderek kaybolmakta olan yazıları okur gibiyim. İçinde kısılp kaldığım bu bedensiz varoluşta, hayata ilk başladığım zamanlara ait anlar solup gidiyor. Üzerinde unutuşun kirli tozları birikiyor ve ben buna engel olmak için hiçbir şey yapamıyorum. Zaten o günlere dair hatırlanacak çok az şey var. Kahkah bana pek

anlamalı şeyler söylemezdi. Sürekli konuşur, anlatır ve çok az şey söylerdi.

“Kahkah lan, ben buraya nasıl geldim?” derdim.

Kızarmış gözlerini üç kez kırpıştırdıktan sonra, “Seni şeyde buldumdu... A, neydi ya? Ab’ab neydi ya bu sıpayı bulduğum yerin adı?” derdi.

Eğer Kahkah herhangi bir şeyi Ab’ab’a sorduysa o konuda ya konuşmayacak ya da yalan söyleyecek demektir. Çünkü Ab’ab kendisine söylenenleri anlamaz, hiç de konuşamazdı. Bir iskemlenin üzerinde yaşayan ve ağzında bir tek ön diş olan Ab’ab, sadece kulübenin arkasındaki iki ağaçta yetişen elmalardan yerdi. Gece gündüz onun bir böcek gibi sesler çıkararak elma yiyişini duyardım. Tek dişiyile, sabah başladığı elmayı akşama zor bitirirdi.

“Ya bırak şimdi Ab’ab’ı, söylesene, ben buraya nereden geldim?” diye ısrar ederdim.

“Dur, dilimin ucunda... Şeyden geldin,” derdi Kahkah. Sonra konuşmakta olduğunu unutturdu.

Eve geldiği zamanlarda, para bulabilmişse şarap içip hileli zar yapmakla uğraştığı için çok dalgın olurdu. Kusursuz cıvalı zar yapmaya çalışıyordu. Sürekli yeni eğe takımları, yeni biz, kısaç, kerpeten gibi araç gereç satın alır, kimsenin ek yerini göremeyeceği hileli bir çift zar yapmak için uğraşıp dururdu. Günlerce hasırın üzerinde, iki büklüm bir çuvala yaslanıp, dili dışarıda çalıştıktan sonra bir sabah, yaptığı zarları bahçeye fırlatır, çeker giderdi. Bazen bir ay geri gelmediği olurdu. Bostanlardan marul, kulübemizin arkasındaki ağaçlardan meyve toplayıp yerdim böyle günlerde. Ekmek, peynir, helva, ciğer ve sucuk hayaliyle bekler dururdum. Kahkah’ın elinde bir çuval yiyeceklerle içeri girdiğini rüyamda gördüğüm bile olurdu.

“Ab’âb, rüya gördüm yine. Kahkah ekmek getiriyormuş,” derdim. Ab’âb, ona her hitap edişimde yaptığı gibi kıs kıs güler, iskemlesinin oturağını kavrayıp iki yana sallanırdı. Kahkah onun böyle yapmasına çok kızardı.

“Dede, hani iskemle kutsaldı? Niye kırmaya çalışıyorsun şimdi o zavallıyı?” derdi.

Ab’âb, Allah’ın yarattığı ve isim verdiği ilk eşyanın iskemle olduğunu duymuş vaktiyle bir yerlerden. Bu tuhaf bilgi, geçmişe dair hatırlayabildiği çok az şeyden biriydi.

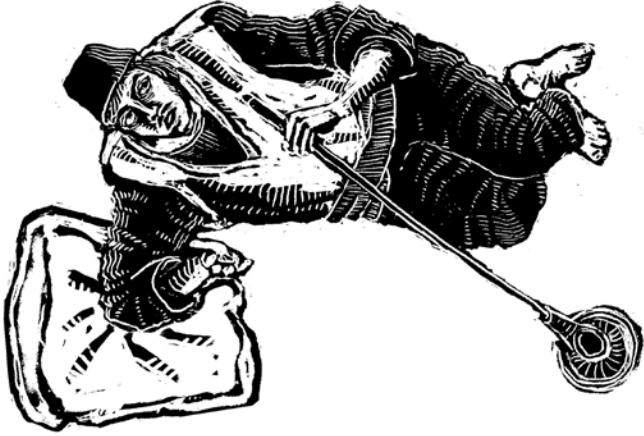
“Kahkah lan, Ab’âb neden böyle?” diye sormuştum bir seferinde.

Kahkah beni şaşırtarak, ışsız kulübenin bir köşesinde, varlığını yalnızca arada bir kıs kıs gülerek belli eden o kavruk ihtiyarın hikâyesini büyük bir özenle anlatmıştı. Onun hayatında ciddiye aldığı nadir şeylerden biriydi Ab’âb’ın hikâyesi.

“Paşaların, hatta vezirlerin konağına gidermiş vaktiyle. Babam yaşasa anlatırdı sana Ab’âb’ın ne kadar meşhur olduğunu. Her yerde tanırlandı onu. Kavuğuna tülbent sarabilen tek dalkavukmuş Ab’âb. Onun için de kendisine ‘Kavukluca’ derlermiş. Ben onu aklı yerindeyken tanıdım. Nasıl neşeli bir adamdı, varlığı bile şenlikte be. Girdiği meclise ışık saçardı, ışık... Uyrken bile güldürürdü lan beni. Hatırlıyor musun Ab’âb o günleri? Hani ben küçüktüm, bana Galata küfürlerini öğretirdin ya...”

Gördüğüm kadarıyla Ab’âb o günlerin konuşulmasından hiç memnun değildi. Bu sohbetler sırasında kıs kıs gülmez, elmasını koynuna sokar, büyük bir ciddiyetle tırnaklarına bakar, dalar giderdi.

“Bakma, onun için kibarlar birbirine girermiş. Bir ferik ile bir muallimin yumruk yumruğa kavga ettiği vâkidir,” demişti Kahkah.

“Ne yapardı ki Ab’âb?”

“Dalkavukluk, dedim ya. Neler yapardı neler! O-hooo! Hatırlıyor musun Ab’âb? Sade dalkavuk değildi ha... Bak, ab’âb manaca ne demek biliyor musun?”

“Dedenin ismi işte,” demiştim.

“Hayır, ismi değil, mesleği lan, mesleği. Ab’âb karnından konuşan adamlara denir. Ağzını bile açmadan konuşabilirmiş Ab’âb. Onun olduğu yerde her şey konuşurdu, iyi mi! Düşünsene, oturmuş yemek yiyor herkesler, tamam! Bunun önündeki kupa diyor ki, ‘Ya bana biraz şarap koysanıza, içim boşaldı ayol,’ ya da bir tavuk budu, ‘Beni Kavukluca Efendi yerse nasıl mesut olurum, bizi kavuştur ya Lemyezel,’ derdi. Görsen aklın götünden çıkardı lan, düşünsene, bir bakıyorsun kapı konuşuyor, pencere, pırasa kalyesi, köfte... Ayakkabılarının bile konuştuğunu gördüm. Bu âlemdeki her şeyi konuştururdu Ab’âb. Hatta olmayan şeyleri bile konuştururdu. Vallahi lan. Öyle bakma! Boşluktan sesler duyardın. Kimse anlayamazdı nasıl yaptığını. Sesini de değiştirirdi ha... Bakmışsın

gümüş bir mecdiyelik, kadın sesiyle bağıyor, ‘Ne olur beni Kavukluca Efendi’ye verin, biz birbirimize âşığız, sevenleri ayırmayın,’ diye. Onun meclisinde gülmenin dibi yoktu. Hem ab’abdı hem de dalkavuk... Ah, ne gülerdim. Bir seferinde sopa konuşmuştu. Biraz gürültü yaptım, sopa dedi ki: ‘Beni alın bu Kahkah sıpasının kafasında kırın, kaderime razıyım, yeter ki bu hergele akıllansın.’ Ne güldüktü be?”

Hayata başladığım o kulübeye ait hatıralarımın böylesine bulanık oluşunun nedenini biliyorum. Çevremde bir şey öğrenebileceğim kimse yoktu. Öğrendiklerimse bir masal kadar bile inandırıcı değildi. Bunun farkındaydım. Tıpkı bir halatın üzerinde yaşamak gibi, hayatın da biraz dışında, üzerinde; ona dokunmadan büyüyordum. Zamanımı birlikte geçirdiğim iki insan; aklı uçmuş ihtiyar Ab’ab ve Kahkah’tı. Hatırlıyorum, o günlerde de şimdi olduğu gibi bulanık ve buğuluydu dünya.

“Kahkah lan, söylesene artık, çatlayacağım. Buraya nasıl geldim be?”

“Seni şeyde buldumdu, dur adını söyleyeceğim şimdi. Az bekle...”

“Ya ne olur söylesene!”

“Tamam, hatırladım. Seni Küçüksu taraflarında buldumdu. Evet, nasıl da unutmşum. Hatırlıyor musun Ab’ab, senin için sülük toplamaya gittimdi hani. Bir baktım derede bir sepet, boş gibi ama değil.”

Yıllar içinde Kahkah ile konuşmak için en uygun zamanın, onun kafayı dumanladığı akşamlar olduğunu anlamıştım. Gerçeği söylemese bile, en azından yalanları daha renkli oluyordu öyle zamanlarda. Yaz geceleri, taraçaya bir hasır serip çuvalına yaslanır, gözlerini Zühre yıldızına diker, ha bire anlatırdı. Her şeyi o yıldızda görmüş gibi, bakışlarını ayırmazdı ondan.

Sözlerin duygusu bir gölge olup yüzünden geçirdi. Bazen heyecanla gözlerini iri iri açar, bazen neşeyle gülümserdi.

“Tabii ya, çok güzel bir bebektin. Bizim gibi gözü kara değildin, süt gibi bebektin sen ya. Daha üç yaşına bile gelmemiştin. Sabahtı, Tophane Meydanı’ndan Boğazkesen’e doğru çıkan yokuşun başında, bir çalının dibinde gördümdü seni ilkin.”

Her anlattığında beni başka bir yerde bulurdu Kahkah.

“Te rahmetli babamın lodosçuluk yaptığı sahilde, bir sandığın içinden acayip bir ses işittimdi. Ulan dedimdi, bu ne şimdi. Baktım ki sen. Nasıl küçüksün ama anlatamam.”

“Ben neden hatırlamıyorum peki?” derdim.

Buna cevap vermeyeceğini bilirdim tabii ki. Uyuyakalması için ona belli aralıklarla soru sormak gerekiyordu.

“Sonra ne oldu, anlatsana Kahkah lan, uyumasana ya!”

“Ne uyuması be, sadecene gözlerimi dinlendiriyorum ki iyicene hatırlayayım. Sonra mı? Sonra ne olacak canım! Seni buraya getirdim. Baktım Ab’âb da çok sevindi. Babam dedi ki, ‘Bak ne kadar kısmetlisin lan puştun evladı, evlenmeden çocuk sahibi oldun. Ona bir hüner öğret, evlat olur sana. Sakın sokakta bulduğunu filan söyleme.’ Öyle dedi. Ulan ne diyeceğim peki? Süt gibi oğlana, ‘Sen Çingenesin, benim oğlumsun,’ mu diyecektim? Sana hiç yalan konuşur muyum lan?”

“Baban niye öldü Kahkah?”

“Babam lodosçuydu be. Aslında tam olarak ölmedi,” dedikten sonra yerinden kalkıp çalılarının arkasını, patikayı yoklar, oralarda kimsenin saklanmadığından emin olunca da sesini kısarak konuşurdu: “Aramızda kalsın ama hiç ölmedi. Paris’e kaçtı.” Kış aylarında bu konu açılınca hiç ummayacağım bir anda yerinden fırlar, pencereden dışarı bakar, bazen kapıyı açıp, ağaç gölgelerinin vurduğu taraçayı, oradaki patates ve soğan çuvallarının arkasına varana kadar incelerdi. Babasının Paris’e kaçması o evin en büyük sırrıydı.

“Ne? Paris’e mi? Orası çok mu uzak?”

“Ü-ü! Çok uzak lan, çok uzak. Dünyanın öbürsü tarafı. Öyle uzak hani.”

“Kahkah lan, bu burcun arkası mı Paris?”

“Arkasını geç, belki on kere onun kadar daha git, orası... Çok uzak lan çocuk, bak ağzımda ne diyorum sana, dünyanın öbürsü tarafı.”

“Neden kaçtı baban?”

“Lodosçu dedik ya.”

“Ne oluyor, lodosçular hep kaçıyor mu yani?”

Ben yedi yaşındayken babasının Ruyabazlar tarafından öldürüldüğünü iddia etmeye başlayacaktı. Dünyam allak bullaktı. Hayatı öylesine çarpık çurpuk öğrenmiş kaç insan vardır? Kahkah gelip birkaç gün kalır, hileli zar yapar, evin zeminindeki çömleğe para saklar ya da daha önce sakladıklarını çıkarıp cebine tıkar, sonra da zarları bahçeye savurup çekip giderdi. Geride biraz sucuk, bolca ekmek, soğan, patates ve yarım kalmış masallar, sözler, isimler bırakırdı. O gelinceye kadar soruları aklımda evirip çevirdim. Onun sesiyle cevaplamayı denerdim bazen ama hiçbir zaman Kahkah’ın mest olup uyuklayan sesiyle mırıldandıkları kadar karmaşık bir hikâye yazamazdım kendime.

“Lan söylesene ya, lodosçular neden Paris’e kaçar?”

“Elinin körü, neden kaçacak! Lodosçu ne demek bir kere? Lodosta deniz ne olur? Manyak olur, değil mi?”

Deniz ne, lodos ne, manyak ne?.. Ah, hiçbirini soramazdım bunların. Uzun süre sessiz kaldığım zamanlarda olduğu gibi, çok soru sorarsam da uyurdu Kahkah. Bütün o şifreli, sır dolu kelimeleri tahmin etmeye çalışırdım ama belli etmezdim. Hepsini biliyormuş gibi yapardım.

“Deniz birden manyak olunca ne yapıyor, altını üstüne getiriyor. Kusuyor bir bakıma. Dibinde yatan ne varsa kıyıya

tükürüyor. Anladın? Hah, bu herifler de gidip eleklerle onları şeydiyorlar işte. Anladın? Bak şu elekler onundu. Duvardaki çizimler de öyle. Bunlardan bir tane daha yoktur. Paris'te bile bulamazsın ha. Bana bin mecediye verseler vermem.”

“Yani insan lodosçu olunca kaçıyor öyle mi?”

“Elbette. Bir sabah geldi ki, rengi bal gibi kırmızı.”

“Bal kırmızı mı?”

“Ne haltsa işte. Öyle kırmızı olmuş herifin sıfatı. Beni çekti kenara, dedi böyle böyle.”

“Nasıl nasıl?”

“Bir elmas bulmuş herif lodostan. Nasıl biliyor musun? Yumruk kadar. Pembe elmas. En hakikisinden ha...”

“A, gerçekten mi? Sen gördün mü elması?” Elmas neydi? Gözlerini öyle iri iri açarak söylediğine göre önemli bir şey olmalıydı.

“Tabii ki gördümdü lan,” derdi Kahkah. Bazen görmediğini söylerdi. Bazen lodosçu babasının eleğinde bulduğu şey bir zümrüt parçası olurdu, bazen altın bir hançer. Benim için fark etmiyordu, hiçbirini bilmiyordum ki. Değerli bir şey olduğunu anlamıştım zamanla. Bulduğu şeyle İstanbul'un yarısını satın alacağını öğrenmiştim.

“Ama uğursuzmuş meğer. Büyük lanet varmış. Eleğin üzerinde bunu görüp de dokunduğu gibi oracığa yığılmış zavallı. Daha bir nefes bile alamamış, hemencik çıkmış canı.”

“Baban ölmüş mü yani?”

“Tabii ki lan, kaç kere söyleyeceğim? Adam ossaat ölmüş. Bana Kumkapı'nın yarısından fazlasını miras olarak bıraktı ama yiyemedik işte.”

“Neden yiyemedik?”

“Kumar bitirdi beni. Tek zar, tek... Şerefsiz Götükırık Feyzi, bir salladı zarlara, pencüdü. Penc, dü daha ne eder? Yedi.

Yedi kasanındır, anladın mı? Yedi geldi mi zar sallamazsın artık, işin biter. Koyduğun peyi kaybedersin, çaktın mı? Tek zarla üttü bizim babadan kalma sahili be. O sahilde neler buldular biliyor musun? Daha geçen hafta bir avuç altın çıkarmış Götükırık Feyzi. Şimdi işsiz kalınca onun yanında çalışıyorum. Kısmetime it sışsın.”

Başka bir seferinde, Ruyabazların babasını öldürüp sahile el koyduğunu iddia ederdi. Kafam çok karışık tabii ki. O günleri hatırladığım zaman gülesim geliyor. Bir bedenim olsa Kahkah'ın sözlerinin aklımda yarattığı o tuhaf görüntülere kahkahalarla gülerdim.

Onun anlatmasını istiyordum, çünkü benim eksik hikâyem, kayıp rüyam, unutulmuş masalım, kırık dökük geçmişim onun sözlerine serpiştirilmişti. Kahkah'ın anlattığı şeyleri birbirine ekleyip anlamlı bir sonuç çıkarmaya çalışıyordum. Bostanların kıyısına sıkışmış o küçük kulübeden başka tutunabileceğim bir gerçek yoktu. Bazen artık kim olduğuma dair bir bilgi kırıntısı aramaktan vazgeçiyordum. Eğleniyordum. O da anlatırken eğleniyordu. Masalsız büyüdüğümü söyleyemem. Ben Kahkah'ın dudaklarından dökülen o acayip masalların ta kendisiydim.

Hele bir testi şarap ya da fındık kadar afyon bulduğu gecelerde anlattıkları nasıl renklenirdi. Öyle akşamlarda afyona cila olsun diye getirdiği peynirşekerlerinden bana da üç tane verirdi. Ne zaman peynirşekeri yesem, onun ayaküstü yüzme öğrenip beni ölümden kurtarış masalını hatırladım. İri burunlu, yayvan ağızlı, ela gözlü bir Ruyabazın beni öldürmek istediği o maceraya bir sardırdı mı, dinlemeye doyamazdım. Saatlerce çamurlu sokaklarda Kahkah'ı kovalardı o kötü adam. Çoğunlukla yanında serbazlar olurdu. Saat geç olduğu için şehrin kapıları kapanır, Kahkah beni sıkı sıkı bağrına

basar, tek eliyle Sarayburnu'na kadar yüzerek o "iblis kılıklı, şerefi kıt Ruyabazlardan" kurtarırdı.

Kahkah yüzme bilmezdi. Hayatında bir sefer, çok sarhoşken bir pazar kayığından düşmüş ve iki kürekçinin yardımıyla, canını zor kurtarmıştı. Bu yüzden, Kahkah'ın benim için bir masalın ortasında ansızın tek koluyla yüzebilecek bir kahramana dönüşmesi yüreğime dokunur, beni coştururdu. Öyle akşamlarda halatın üzerinde perende atmayı denerdim. Önce birkaç kez yaylanıp, halatı yukarı aşağı dingildettikten sonra birden yerimden zıplayıp perende atar, tek ayağımla halatın üzerine konardım. Kahkah heyecanla ayağa fırlar, alkışlardı. Serin bahar geceleri, soğuk kış sabahları, bunaltıcı yaz akşamları bir köpeğin bezgin, kesik kesik havlamaları, bir puhukuşunun sızılı banlaması ve Kahkah'ın el çırpmaları yanlıktırdı o kimsesiz yurtluğun semalarında. Onun hikâyeleri coştukça ben de coşar, daha güzel hareketler icat ederdim. Özellikle de Leylifer geldikten sonra artık zıvanadan çıkmıştık. Kahkah'ın beni bulup eve getirme macerası emsalsiz bir destana dönüşürken, ben de yağlı halatın üzerinde ikili perende atacak kadar neşelenirdim.

Anlayacağın uzun yıllar boyunca o eve nasıl geldiğimi bilemedim. Öğrendiğim zaman da artık senin gibi el, ayak, kalp ve beden sahibi bir canlı olmaktan çıkmıştım. Her şey bir zamanlar bu dünyaya vuran soluk bir gölgenin hercai masalı olarak belleğimde eriyip gidecekti. Varla yok arasında buldum kendimi. Şimdi, yine orada kayboldum. Aynı bulanıklığın içinden bakıyorum hayata.

Surdibi'nde, bostanların kıyısında, geniş bir vadinin ağzında bir kulübede, yan yana bağlanmış üç halatın üzerinde büyüdüm. Hayata ve kendime dair öğrendiğim hiçbir şeye inanamamayı öğrendim.